

חושך, בדידות) ועמידה במאמצים פסיים ופסיכיים. במשחקי צותא יתורגלו שיתוף הפעולה, עזרה הדדית, התמדה וכו'.

השתעשעתי כאן בדמיוני והעליתי דרכי אימון ותרגול שור-נים; אין ספק שיש לחקור את כל התחום הזה, לבדוק, לתכנן ולגבש — אך יש לעשות זאת.

יש לתת ללוחמים אפשרות ל"שחק" ואגב כך להתרענן ולהתחשל, לחדד חושים ולתרגל תגובות פשוטות ומרכבות שתפתחנה בהם אומץ, נוקשות וזריזות-קרבת — כדי שפרקיה-שיא באימון, ורגעי הקרב לכשיבואו, לא ישתבשו, לא יתפוררו.

בתהילים י"ח נאמר:

האל המאורני חיל
 וימן תמים דרכי;
 משנה רגלי באילות
 ועל כמתי ועמרני;
 מלמד ידי למלחמה
 וגתה קשת-חושיה ורועקני;

מוטל עלינו להדגיש את הכוח האזור את הלוחם חיל, את הכוח הנותן תמים דרכו!

צותא"; ג. תקופת תרגול טכני-מוטורי; ד. "תקופת-שיא" (סדרה, תמרון וכו'); ובסיכום: סיום חייתי — כנס, מפקד-כללי וכו'. בהקשר לכך הייתי מציע (ושוב רק להדגמה) להנהיג בכל סיום כזה ציוני-שבח יחידתיים, שיתוף הורים, נשים, בנים וכו', ובעיקר — הענקת "סימולי-ותק" עבור תקופת אימונים (למשל — פס-כסף על שרוול הלוחם).

עיקר הכונה באימון הצבאי — לקרב ככל-האפשר את ה"יחיד" וה"יחד" לסיטואציה הקרב. בקרב יהיה עליו לנצל את כושרו ויכולתו לרסן תופעות מסוימות או לדרבן אחרות, חיוניות. אדגים איפוא כמה מסעיפי התרגול החיוניים, אותם תבצענה יחידות במתקנים ומחנות מיוחדים לכך.

אציין פה כלל עיקרי: כל אימון כזה, בין שהוא מכון ל"יחיד" ובין ל"יחד", צריך להתבצע במתקנים בעלי מולד-לים אחרים; הוא יתבסס על תחרות, הפתעה, החשש מכשלון וכו'. תוך שימוש באפקטים מכניים, אלקטרו-טכניים, פירור-טכניים וכו', כדי להמחיש ולהחיות את אימי הקרב וסערות, את "תהפוכותיו", לעשות את הנפש למטרת ההיחלצות וההתנערות מפחדים.

להלן כמה מסעיפי התרגולת:

בשטח, תרגולת הנפש" יטופחו, בין היתר, ה"רפלקס-המונתה" לגבי אש, מסתור, תנועה וכו'; כן יסוגלו תוקפנות, קשיחות, תושיה, אחריות וכיו"ב.

אימוני "חישול" יעסקו בעיקר בהתגברות על הפחד (אש,

בעקבות רשימה בחוברת קמ"ב

"אש-קרב" ואש ויקורות

ג. א. ג.

ברשימת שוליים זו לא אוכל למנות את כל הגורמים המצויים שבידינו היכולים לשפר את רמת הקליעה ואתיחס לליקויים שמנה רבי-סרן ג. נ. המביאים קליעה בלתי מדויקת. הוא מנה ארבעה — והם: התקנת-משען רעה, התאמת חגור וקסדה בלתי נכונים, ראייה לקויה ופחד מהירי.

בטוחני שרבי-סרן ג. נ. לא יכול היה למנות את כל הליקויים ברשימתו הקצרה, גם ארבעה אלה שמנה — משקלם היחסי בתוך שלל גורמי הקליעה אינו שווה. אני הייתי מוסיף לפחות שלושה גורמים, הנראים לי כחשובים מאוד ל"אש-קרב": טיפול טוב בנשק; איפוסו הנכון; אימון במצבי-יריה אחרים נוסף על מצב השכיבה. אני מניח שכל הדברים שהזכרתי נעשו באותו ניסוי בפלוגת הטירונים, אם גם לא הזכר הדבר. כדי להחזיר את הדרך הנכונה באימון "אש-קרב", הייתי מציע מספר "סיסמאות" (כפי שנהוג במלחמה בתאונת דרכים); והנה הצעות אחדות:

- "כל עוד גדוד-מקבץ-יבש" — אל תצוה לפתוח אש";
  - "אם שיניתי וסטיהנז — זכור כי גם נפ"מ הוזה";
  - "אם המקבץ מאוד רחב — אל תחיל תרגיל, אש-קרב";
  - "אלוף-קליעה אם לא איפס — כל כדור הוא יפספס";
  - "אם המקבץ מאד רחב — אל תחיל תרגיל, אש-קרב";
- התאמן במצביים".

סא"ל אלכס אלירז

איני יכול שלא לברך את רבי-סרן ג. נ. על שתקף את בעית "אש-קרב" מצדה הנכון. הניסוי שערכו בפלוגת הטירונים מוכיח פעם נוספת, שהתוצאות הנמוכות המושגות ב"אש-קרב" אינן באשמת הרובה, או המטרה, או כל גורם אחר, אלא נובעות ממשמעת לקויה: רק אם ימלאו המפקדים אחרי כל הוראות מה"ד בנוגע לאימון ב"אש-קרב", ואחרי כל הוראות חיל-ההימוש בנוגע לטיפול בנשק, ועדיין לא ישיגו תוצאות משיבועות רצון — רק אז אפשר יהיה לדון בסיבות נוספות הגורמות לרמה הנמוכה. לחפש גורמים מפריעים לפני כן, הנו ניסיון לגולל את האשמה מעל האשמים האמתיים.